

SFÂNTUL GRIGORIE DASCĂLUL

1765 - 1834

CÂT ESTE DE DULCE VORBA SFÂNTULUI!

Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul nu a fost doar un traducător al operelor Sfinților Părinți, ci și un om duhovnicesc, care a pus în practică sfaturile acestora. Pe fiii săi duhovnicești îi învăța, zicând: „Cât avem vreme, să lucrăm cele bune. Să viețuim după cum zice Apostolul, cu înfrânare, cu dreptate și cu bunăcredință. Că după ce ne vom duce de aici, nici un cuvânt de îndreptare nu

ne va fi nouă către Cel ce ne va lua seama. Precum nici cârmaciului, după ce se va îneca corabia, nici doctorului, după ce va muri bolnavul.”

Iar despre cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur, pe care însuși le-a tradus și le-a tipărit, spunea: „Cât este de dulce vorba sfântului și cât folos poate să pricinuiască cititorilor, singuri cei ce le vor citi vor mărturisi. Că eu nu îndrăznesc a zice ceva, ca să nu micșorez cu gângăvia mea ființa lor sau a dulceții sau a folosului. Iar dacă Dumnezeu mă va ține sănătos în surghiun, ajutând El, cu rugăciunile Sfântului, voi mai scrie.”

Sursa: pravila.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 21 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Miercuri 22 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfântul Ierarh Grigorie Dascălul, mitropolitul Țării Românești
Joi 23 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Vineri 24 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Nașterea Sfântului Proroc Ioan Botezătorul
Sâmbătă 25 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 26 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 2, 10-16; II Corinteni 5, 17, 20; 6,1, 3-7, 10; 13, 11; Ev. Matei 4, 18-23; 5,14-16; 10, 32-33, 17-18, 22; glas 1, voscr. 2 → Duminica a 2-a după Rusalii (a Sfinților români)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

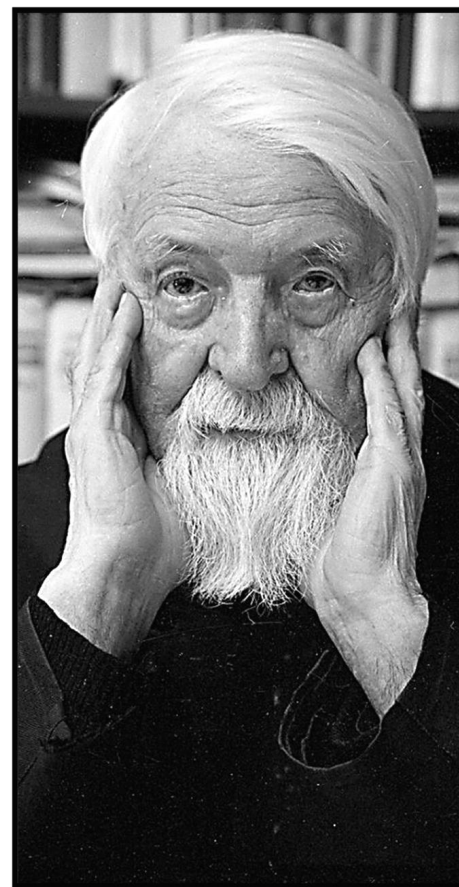

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Cel mândru nu are nevoie de diavol ca să-l lupte, pentru că el însuși a devenit diavol și propriul lui vrăjmaș.” – Sfântul Ioan Sinaitul (Scărarul)

Nr. 442 / 19 iunie 2022

PĂRINTELE
DUMITRU STĂNILOAE

1903 - 1993

SFINȚII, IZVOARE NESFÂRȘITE DE COMPASIUNE

În persoana sfântului, prin disponibilitatea sa în relații, prin extrema sa atenție față de celălalt, prin promptitudinea cu care se dăruie lui Hristos, umanitatea este tămăduită și înnoită. Cum se manifestă în mod concret această umanitate înnoită? Sfântul lasă să se întrevadă față de fiecare ființă umană un comportament plin de delicatețe, de transparență, de puritate în gânduri și în sentimente. Delicatețea sa se răsfrânge chiar și asupra animalelor și a lucrurilor, pentru că, în tot și în toate, el vede un dar al iubirii lui Dumnezeu și pentru că nu vrea să rănească această iubire tratând aceste daruri cu nepăsare și cu indiferență. El respectă pe fiecare om și fiecare lucru și, dacă un om sau chiar un animal suferă, el le arată o compasiune profundă.

Sfântul Isaac Sirul spune despre compasiunea sfântului: „Ce este un

suflet, o inimă plină de compasiune? Este o ardere a inimii pentru fiecare făptură: pentru oameni, pentru păsări, pentru animale, pentru târătoare, pentru diavoli. Gândul la ele ori vederea lor îi face pe sfinți să verse din ochi șiroaie de lacrimi. Iar compasiunea adâncă și intensă, care stăpânește inima sfinților, îi face incapabili să suporte vederea celei mai mici răni, oricât de neînsemnate, făcute vreunei făpturi. Pentru aceasta, ei se roagă în tot ceasul cu lacrimi, chiar și pentru animale, pentru dușmanii adevărului și pentru cei ce le fac rău."

Această compasiune descoperă o inimă delicată, extrem de sensibilă, străină de orice asprime, indiferență și brutalitate. Ea ne arată că înăsprirea este roada păcatului și a patimilor. În comportamentul sfântului, până și în gândurile lui, nu se întâlnește nici vulgaritate, nici josnicie, nici meschinărie, nici lipsă de sinceritate. În el, culminează gingășia, sensibilitatea, transparența și ele se asociază curăției, atenției generoase față de oameni, disponibilității prin care el participă cu toată ființa sa la problemele și la necazurile lor.

Există într-adevăr o distincție și o noblețe plină de afecțiune în aceste forme superioare ale gingășiei care lasă în urmă distincția și noblețea obișnuite, distanțe și formale. Această gingășie nu evită contactele cu oamenii cei mai umili și nu se sperie de situațiile în care alții ar crede că se înjosesc. Modelul acestei

gingășii este kenoza lui Hristos, pogorârea Lui. El n-a vrut să rămână departe de păcătoși, nici de femeile pe care le ocolesc cei ce țin la reputația lor. Kenoza lui Hristos este o gingășie spirituală. El își arată, prin aceasta, voința de a nu-i apăsa pe cei umili, de a nu-i stânjeni. Prin kenoza, El a vrut să deschidă drum spre inima lor. Prin gingășie, voia să îi facă să renunțe la brutalitate în loc ca ei să persiste într-o duritate în care disprețul celui inferior corespunde celui al superiorului. Prin kenoza Sa, Hristos a vrut să frângă zidul brutalității și al durității care învăluie ca o cochilie delicată esența a umanității adevărate.

Grație unei conștiințe a cărei sensibilitate a fost hrănită și desăvârșită prin această sensibilitate a lui Dumnezeu făcut Om pentru oameni, la care ei participă, sfinții sesizează stările de spirit cele mai discrete ale celorlalți și evită tot ce ar putea să-i contrarieze, fără a omite totuși să-i ajute să triumfe asupra slăbiciunilor lor și să-și învingă dificultățile. De aceea, un sfânt este căutat ca un confident al secretelor celor mai intime. Căci el este capabil să citească la ceilalți o nevoie abia schițată, tot lucrul bun pe care ei îl pot dori. El se grăbește atunci să împlinească această cerere și se dăruie în întregime. Dar el citește la ceilalți și necurățiile lor, chiar și pe cele pe care ei le ascund mai abil. Compasiunea sa devine atunci curățitoare prin forța delicată a propriei sale curății și prin suferința

pe care i-o provoacă intențiile rele ale celorlalți sau dorințele lor perverse. Și această suferință rămâne în el.

Din persoana sfântului, se revarsă mereu un duh de generozitate, de auto-jertfire, de atenție, fără nicio grijă față de sine, o căldură care îi încălzește pe ceilalți și care le dă sentimentul că au dobândit putere și îi face să simtă bucuria de a nu fi singuri. Sfântul este mielul nevinovat, totdeauna gata să se jertfească, să ia asupra sa durerile celorlalți, dar și un zid neclintit pe care toți se pot sprijini. Participând astfel la destinul celorlalți, el face uneori dovada unei mari discreții, alteori, dimpotrivă: el se manifestă cu efuziune.

De altfel, nimeni nu este mai smerit decât el, mai lipsit de orice artificialitate, mai „firesc” în comportamentul său, deși acceptă și înțelege tot ceea ce este cu adevărat omenesc, toate situațiile modeste și, uneori, ridicole ale umanității noastre, care este mare doar atunci când nu se laudă cu măreția sa. Sfântul creează, astfel, de îndată, o atmosferă de familiaritate, de apropiere umană, de intimitate între el și ceilalți. El vorbește cu gingășie, evitând să numească în mod brutal cu numele lor slăbiciunile celorlalți, în același timp, creează condițiile unei relații directe, sincere și deschise a celorlalți cu el; îi împinge, astfel, să-i mărturisească sincer slăbiciunile și păcatele lor și le dă puterea de a le birui.

Sfinții dau întotdeauna curaj. Uneori, ei micșorează, pentru aceasta, proporțiile exagerate de închipuire, pe care oamenii le atribuie prin imaginație slăbiciunilor lor, păcatelor și patimilor lor. El îi vindecă de sentimentul deznădejdiei sau al neputinței totale. Dar, uneori, ei reduc de asemenea și orgoliul celorlalți, cu un umor delicat. Ei surâd, dar nu râd cu zgomot sau sarcastic. Alteori, în fața faptelor imorale și a patimilor condamnabile, ei își arată seriozitatea, dar nu inspiră niciodată spaimă. În fiecare om, ei îl văd pe Hristos, cum spun în cugetările lor unii părinți duhovnicești. Dar, în același timp, ei înjosesc orgoliul celorlalți dându-se pe sine pilde de smerenie. Astfel, ei restabilesc neîncetat egalitatea naturală dintre oameni.

Prin smerenia sa, sfântul trece aproape neobservat, dar el se face totdeauna prezent când e nevoie de sprijin, de mângâiere. El rămâne alături de cel pe care toți l-au părăsit. Pentru el, nicio greutate nu este de netrecut, nicio piedică de neînvins, când e vorba de a scoate pe cineva dintr-o situație disperată. El vedește atunci o putere uimitoare, îngemănate cu un calm și o încredere de nezdruccinat, pentru că el crede cu tărie în ajutorul lui Dumnezeu cerut printr-o rugăciune stăruitoare.

Sursa: **Părintele Dumitru Stăniloae, Rugăciunea lui Iisus și experiența Duhului Sfânt**, Editura Deisis